

A Kúria a dr. Kocsis Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Révész Zoltán jogtanácsos által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Kecskeméti Munkaügyi Bíróságnál 5.M.948/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.22.461/2009/20. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. január 4. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.22.461/2009/20. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az felperesnek - tizenöt napon belül - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget. A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes 1999. november 1-jétől állt alkalmazásban az alperes jogelődjénél, 2001. január 1-jétől a S.T.Á. vezetőjeként. Vezetői megbízása mellett 2002. május 6-ától július 19-éig brigádvezetői feladatokat, 2003. január elejétől az anyagkönyvelő-tesztfelelősi és a pénzügyi feladatokat is ellátta. A könyvelési feladatokba felperes többszöri kérésére a munkáltató utasítására M.Z. 2003. január 15-étől besegített akként, hogy minden héten pénteken, szombaton és vasárnap az s. állomásra utazott és a felperes által előkészített könyvelési anyag alapján vele együtt végezte a könyvelést. 2003. április 1-jétől megbízási szerződéssel alkalmazták M.V.E.-t egyes pénzügyi feladatok elvégzésére. Ezen időszakban a felperes szervezte a méréseket és tevőlegesen is részt vett azokban. Felperes 2003. október 27-étől 2004. február 24-éig keresőképtelen állományba került és 9 hétig kórházban kezelték. Az alperes 2004. március 31-ével a felperes vezetői megbízását visszavonta és miután a felperes a felajánlott főfelügyelői munkakört nem fogadta el, a köztisztviselői jogviszonyát 2004. április 5-én 2004. szeptember 30-ával felmentéssel megszüntette.

A felperes munkaképesség-csökkenésének mértékét 2004. szeptember 10-étől kezdődően 67%-ban, 2007. július 1-jétől 50%-ban állapították meg. Előbb rokkantsági nyugdíjban, majd rendszeres szociális járadékban részesült. A felperesnél nyaki és ágyéki gerinc kezdődő elfajulásos elváltozását, kétoldali nyaki bordát, a méh nyálkahártya idült gyulladását, méhizomdaganat és petefészekciszta miatt végzett műtét utáni állapotot, jobboldali kis, közepes fokú kevert típusú halláscsökkenést, tüdőasztmát, valamint kevert szorongásos és depressziós zavart állapították meg. Folyamatos pszichiátriai kezelés alatt áll. A felperes keresetében a felmentés jogellenességének megállapítását, a munkakörébe nem tartozó feladatok ellátásáért helyettesítési díjat, egészségkárosodása miatt vagyoni és nem vagyoni kártérítést kért. A Kecskeméti Munkaügyi Bíróság a megelőző előjárásban hozott jogerős

részítéletével a felperesnek a felmentés jogellenessége iránti keresetét elutasította. Az alperest a felperes részére helyettesítési díj és 13. havi illetmény megfizetésére kötelezte. A megismételt eljárásban 5.M.948/2007/41. szám alatt hozott ítélettel kötelezte az alperest ingóságok pénzegyenértékéként, összesen 10.000 forint, gyógyszerköltség címén 2004. október 1-jétől 2009. szeptember 30-áig terjedően 233.196 forint és kamatai, valamint járadékként 2009. október 20-ától havi 6.893 forint, keresetveszteség címén 2004. október 1-jétől 2009. szeptember 30-áig bruttó 7.685.699 forint és kamatai, valamint járadékként 2009. október 20-ától havi bruttó 143.067 forint, nem vagyoni kártérítés címén 1.500.000 forint és ennek kamatai, valamint 85.000 forint perköltség megfizetésére. Egyebekben a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest 296.770 forint előlegezett költség megfizetésére, és megállapította, hogy a fennmaradó 223.125 forint előlegezett költség és le nem rótt eljárási illeték az állam terhén marad. A munkaügyi bíróság a felperes személyes előadása, a tanúk vallomása és a beszerzett orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes pszichés egészségkárosodása az alperesnél a folyamatosan, hónapokon keresztül végzett túlmunkával, a feszített munkatempóval, a pihenés hiányával, a szabadnapok, a pihenőnapok elmaradásával, az állandó stresszel és azzal áll okozati összefüggésben, hogy a munkáltatójától a feladatok végrehajtásához nem kapott segítséget, a telep vezetésében magára volt utalva. Megállapította, hogy a felperes mozgásszervi megbetegedései, a méhizomdaganata, halláscsökkenése nem hozhatók összefüggésbe az alperesnél végzett túlmunkával, ezek sorsszerű megbetegedések, mint ahogy a tüdőasztma is. A pszichés zavar azonban elősegítheti ez utóbbiak akkut rosszabbodását. A vizelettartási zavar is áttételes módon hozható okozati összefüggésbe a pszichés zavarral, mert stressz hatására ez a betegség is tünetessé válik az elvégzett műtét ellenére. Az endometriózis okozta meddőség miatti asszisztált reprodukciós beavatkozásra szintén a fennálló pszichiátriai kezelés miatt nincs lehetőség. Megállapította a szakértői vélemény alapján a munkaügyi bíróság, hogy a felperes fizikai, testi, szomatikus megbetegedései a munkavégző képességét nem befolyásolják, a pszichiátriai megbetegedése az, amely miatt folyamatos munkavégzésre nem alkalmas. A felperes az alperesnél fennállt közszolgálati jogviszony ideje alatt szolgálati lakásban, szüleitől külön lakott, betegsége miatt azonban haza költözött. Ez családi konfliktusokhoz vezetett, amelyek közrehatottak pszichés állapota alakulásában, de nem ez váltotta ki a pszichés megbetegedést. Az utóbb kialakult családi problémák, a munkaviszonyának megszűnése összefüggésbe hozhatók az egészségi állapotával, mert a gyógyulására vannak kihatással. Orvosszakértői módszerekkel azonban nem állapítható meg, hogy a pszichés egészségkárosodása ezen tényezők hiányában meddig állt volna fenn. A kiegészített igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a munkaügyi bíróság megállapította, hogy a

kimerültség és a hangulatzavar volt az alapja a felperes pszichés egészségkárosodásának, amelyet a munkahelyen végzett túlfeszített munkatempó váltott ki. Mindezekre figyelemmel az MK 30. számú állásfoglalás iránymutatása alapján megállapította a munkáltató Mt. 174. §-án alapuló teljes kártérítési felelősségét a felperes munkaviszonyával összefüggésben keletkezett káraiért. A munkaügyi bíróság a beszerzett igazságügyi szakértői vélemény alapján állapította meg az Mt. 178. § (1) bekezdésére tekintettel a felperes részére járó keresetvesztesség összegét, míg az Mt. 177. § (1) bekezdésre tekintettel a részletes, felperes által igazolt dokumentáció alapján ítélte meg a gyógyszer- és gyógykezelési költségei összegét. A felperes személyes előadása, G.F. és felperes édesanyjának tanúvallomása, a beszerzett orvosszakértői vélemény alapján rögzítette, hogy a felperest nem vagyoni károsodás érte. Hangsúlyozta, hogy fiatal, ambiciózus, iskolázott munkavállalóként vezető pozícióban dolgozott. Pszichés egészségkárosodása folytán azonban az életvitele nagymértékben megváltozott, befelé fordulttá vált, a baráti kapcsolatai leépültek, párkapcsolata megszűnt. Pszichés állapota ellenére maga is átlátja betegségét és belátja az azzal kapcsolatos gyógyszeres kezelés szükségességét. Az endometriosis bár természetes okú megbetegedés, azonban áttételesen okozati összefüggés van a pszichés állapot és a kialakult meddőség között. Az évek óta fennálló gyógyszeres pszichiátriai kezelés akadályát képezi a felperes esetleges terhességének és gyermekvállalásának. A per befejeztétől az orvosszakértői vélemény szerint a felperes állapotában némi javulás várható, azonban az eredeti pszichés állapot valószínűsíthetően már a kezelések ellenére sem lesz helyreállítható. Mindezekre figyelemmel 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetését látta indokoltnak a bíróság a megbetegedés időpontjában fennálló értékviszonyok alapján. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.22.461/2009/20. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletének az ingóságok pénzgyenértékével kapcsolatos nem fellebbezett rendelkezését nem érintve, a megfellebbezett részét helybenhagyta. Kötelezte az alperest 70.000 forint másodfokú felperesi perköltség, valamint az államnak 82.557 forint előlegezett költség megfizetésére, megállapítva, hogy 62.280 forint előlegezett költség és a le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Alaptalannak találta az alperes azon fellebbezési hivatkozását, miszerint a felperes nem bizonyította, hogy pszichés egészségkárosodása a munkaviszonyával áll okozati összefüggésben, hiszen J.A. igazságügyi orvosszakértő nem adhatott szakértői véleményt a felperes pszichés egészségkárosodásának okaira nézve, minthogy ideg- és elmegyógyász szakképzettséggel nem rendelkezik. A megyei bíróság a szakértői kompetencia tisztázása végett bizonyítást rendelt el. Annak eredményeként megállapította, hogy J.A. orvosszakértő a 2008. július 16-án kelt szakértői vélemény elkészítéséhez szakkonzulensként bevonta T.M. igazságügyi ideg- és

elmeorvos szakértőt, aki a 2010. június 8-ai másodfokú tárgyaláson ezzel kapcsolatban előadta, hogy a felperest maga is személyesen megvizsgálta, a pszichés státuszát ő vette fel, a szakértői véleményt pedig is együttesen készítették el J.A.-val, mint ahogy a 2010. április 6-án kelt kiegészítő orvosszakértői véleményt is együttesen adták. Mindebből következően a megyei bíróság megállapította, hogy a felperes pszichés egészségkárosodására nézve írásban a szakértői véleményt J.A. igazságügyi orvosszakértő ideg- és elmeorvos szakértő bevonásával készítette el. Az sem ad alapot a kiegészített szakértői vélemény bizonyítékként történő mellőzéséhez, hogy ahhoz a szakértőként felkért P.T.Á.O.K.I.O.I.-nek vezetője ellenjegyzését nem csatolták. A szakvélemény és annak kiegészítései az intézet nevében, az intézet bélyegzőjének használatával a szakértő által aláírtan készültek. Nem merült fel adat arra, hogy a szakvélemények nem az intézmény tevékenységi körében, avagy az eljárási szabályok megsértésével készültek volna, az ellenjegyzés pedig csak ezen tények tanúsítására szolgál. A fellebbezési eljárásban kiegészített orvosszakértői vélemény, T.M. igazságügyi szakértő személyes meghallgatása és az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése alapján a megyei bíróság álláspontja szerint is a felperes egészségkárosodása a munkaviszonyával okozati összefüggésben következett be. T.M. igazságügyi szakértő a fellebbezési tárgyaláson kifejtette, hogy a sensitív személyiségű egyén nem beteg, és amennyiben a felperest nem éri stressz, úgy a korábbi megszokott életvitelét élhette volna. A bizonyítékok alapján az nem állapítható meg, hogy a felperes már 2002. évet megelőzően is depressziós megbetegedésben szenvedett volna. A 2003. október 17-én rögzített diagnózis szerint a felperes exhaustio dysthymia betegségben szenved, azonban rögzítette a lelet azt is, hogy munkahelyi problémái vannak, január óta négy ember helyett ketten dolgoznak, aludni nem tud, hangulata romlott. T.M. kifejtette, hogy exhaustio dysthymia diagnózis nincs a hivatalos diagnosztikai rendszerben, és amennyiben a diagnózisban felvett tényállás helytálló, úgy dysthymiát megállapítani nem lehet, minthogy annak kialakulásához két éven át tartó krónikus tünetek fennállása szükséges. A felperes azonban csak 2003. október 17-én fordult először szakorvoshoz, korábban a dysthymia diagnózist felállító SZ.M.-vel nem állt kapcsolatban. A peradatok pedig nem támasztják alá alperes hivatkozását, miszerint a felperesnél már a túlmunkavégzést megelőzően is fennálltak volna a krónikus depressziós tünetek, ezért a 2003. október 17-én kiállított lelet diagnózisa önmagában nem bizonyítja azt, hogy a felperes már ezt megelőzően két évvel is krónikus depresszióban szenvedett. Az alperesnek e körben az elsőfokú eljárásban bizonyítási indítványa pedig nem volt. Nem bizonyította az alperes azt sem, hogy a felperes túlmunkavégzésére nem volt szükség, továbbá hogy a felperes személyisége állandó feszültséget és konfliktust teremtett a munkahelyi környezetében, valamint, hogy az alperes a felperes

munkavégzésével nem volt elégedett. Rögzítette a megyei bíróság a szakvélemények alapján, hogy a felperes betegségét a túlmunka és azzal járó tartós stressz helyzet váltotta ki, az egyéb tényezők (mint a munkahely elvesztése, családi konfliktusok, bírósági eljárás elhúzódása, rendezetlen anyagi követelése) már ennek következményeként társultak és jelentettek olyan kiegészítő pszichoszociális stresszt, amely hozzájárult a felperes betegségének elmélyüléséhez, krónikussá válásához és életminőségének jelentős romlásához. Miután nem állapítható meg, hogy ezen tényezők a túlmunkavégzés hiányában is a felperesnél egészségkárosodást eredményeztek volna, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes károsodása a munkaviszonyával okozati összefüggésben következett be, amelyért a munkáltató teljes mértékben felel. A felperes sensitív személyisége, továbbá az egyéb természetes kórokú megbetegedései a sérelem bekövetkezése előtt ugyanis nem gátolták abban, hogy a munkakörét ellássa.

Az alperes a vagyoni károsodás meghatározásának módját és annak összegszerűségét nem vitatta, a nem vagyoni kártérítés körében a bizonyítékok megalapozatlan, okszerűtlen mérlegelésére pedig alaptalanul hivatkozott, ezért a megyei bíróság az első fokon megítélt kártérítés összegét helybenhagyta. Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet „megváltoztatásával” a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Hivatkozása szerint a felperesnél a dysthymia okai és tünetei a megyei bíróság ítéletében megállapított időszak előtt kezdődtek, tehát betegségét nem az alperesnél 2002. május 6.-július 19-e és 2003. január 6.-október 26-a között végzett túlmunka okozta. A szakértői véleményekből megállapíthatóan ugyanis SZ.M. a felperesnél már 2003. október 17-én dysthymiát diagnosztizált, mely diagnózis a 2004. szeptember 15-én megtartott vizsgálat szerint is fennállt. A 2010. április 6-án kelt kiegészítő orvosszakértői pszichiátriai vélemény pedig rögzíti, hogy a dysthymia felperes betegségében nem oki tényező, hanem következményes állapot, mellyel elsősorban tüneteinek tartós, évekre elhúzódó fennállására, krónikus jellegére történik diagnosztikus utalás. Miután a szakirodalom szerint a dysthymia többnyire jellegzetes személyiség-struktúra talaján bontakozik ki, ezért feltételezhetően a megbetegedés oka nagyrészt a felperes személyiségében keresendő. A 2005. december 1-jén készült szakértői véleményben szereplő, 2004. január 24-én készült lelet szerint a felperes sensitív személyiség-zavarban, valamint alkalmazkodási zavarban szenved. Ezen megállapításokat 2010. április 6-án kelt orvosszakértői pszichiátriai vélemény is megerősíti. Álláspontja szerint a megyei bíróság helytelen és okszerűtlen következtetésre jutott a bizonyítékok mérlegelése során, amikor a SZ.M. 2003. október 17-én felállított exhaustio dysthymia diagnózisát nem megfelelő súllyal

értékelte a tényállás megállapításakor. A kezelőorvos a felperest páciensként vizsgálta meg, közvetlenül szerezte tapasztalatait az állapotát illetően, és így állította fel a diagnózist, mely a perben érdekelt felperes nyilatkozata és a szakértői véleményben idézett feljegyzések, a diagnózis megállapítása után öt évvel később tett nyilatkozatok alapján nem vonható kétségbe, figyelemmel arra is, hogy J.A. és T.M. a szakvéleményekben egészen addig nem említették meg a felperes sensitív személyiség-zavarát, alkalmazkodási zavarát, valamint dysthymiáját, amíg ezekre az alperes fel nem hívta a figyelmet. A beszerzett szakvélemények aggályosak, mert a felperes személyiségzavara, alkalmazkodási zavara a dysthymiára és a depresszióra nézve kockázati tényező, de ezen körülményeket nem említették, mivel álláspontjuk megalapozottságát gyengítette volna. Szakmai gondosságuk és pártatlanságuk ezért megkérdőjelezhető. A jogerős ítélet a 2005. évi XLVII. törvény 27. § (1) bekezdése rendelkezéseit figyelmen kívül hagyta, és nem értékelte, hogy a szakértői vélemények eljárási szabályok megsértésével készültek. A pszichiáter szakképzettséggel rendelkező szakértők nem írták alá azokat, továbbá olyan szakértő nyilatkozott mind írásban, mind szóban pszichiátriai szakkérdésekben, akinek erre szakképzettsége és jogosultsága nem volt. A bíróság a perben a P.T.Á.O.K.I.O.I.-t rendelte ki, a szakvéleményt viszont annak vezetője nem írta alá, így a perben nem a bíróság által kirendelt szakértő járt el és adott szakvéleményt. Ez pedig az érdemi döntésre kiható eljárási szabálysértés. A felperes nem bizonyította az alperes magatartása és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggést. Jelen esetben a felperes betegségének elhúzódása a kár, mely a kártérítés mértékét is növeli. Ha a felperes állapota nem vált volna krónikussá, akkor az alperestől kisebb összegű elmaradt jövedelmet igényelhetne, és keresetvesztéségi járadék igényének sem lenne alapja. Miután azonban a betegség krónikussá válását előidéző okok között nem lehet megállapítani az alperes jogellenes magatartását, és a jogviszony megszűnése kifejezetten a felperes döntésén alapult, ezért a Ptk. 339. § (1) bekezdésére figyelemmel a munkáltatónak a nem jogellenes magatartásából származó következményekért fennálló kártérítési felelősségét sem lehet megállapítani. Téves a bíróságoknak az MK 30. számú állásfoglalásra és az EBH 2008.1801. számú határozatra történő hivatkozása. A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak nem alkalmasak a jogszabálysértésként megjelölt, a Pp. 206. § (1) bekezdése, 221. § (1) bekezdése megsértésének megállapítására. Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése alapján állapította meg a jogerős ítélet a felperes egészségkárosodása és a közszolgálati jogviszony közötti okozati összefüggés fennálltát. A felperes 2002. május 6-július 19. és

2003. január 6-október 26. között az alperes által sem vitatottan túlmunkát végzett, melynek eredményeként keresőképtelen állományba került. A gyógykezelését végző SZ.M. által készített csatolt, a felperes kezeléséről készült összefoglaló szerint „2003. október 17-étől áll rendszeres kezelésünk alatt. Első vizsgálatát megelőzően munkahelyi krízis zajlott, melyet követően a páciens romló hangulati fekvése, szorongása és alvászavara jelentkezett”. A perben beszerzett és az eljáró bíróságok által helyesen értékelt igazságügyi orvosszakértői vélemények szerint is - egyezően a fenti, szakorvos által az anamnézisben rögzített kórelőzményi adatokkal - a felperes pszichés megbetegedését a megfeszített munkatempó okozta stresszhelyzet váltotta ki. Az így kialakult betegséget az egyéb körülmények (munkahely, önálló lakhatás elvesztése, családi konfliktus, bírósági eljárás okozta stressz, rendezetlen anyagi követelések) súlyosították. A perben az Mt. 177. § (2) bekezdése alapján az alperest terhelő bizonyítás ellenére nem volt megállapítható, hogy a felperes munkaképesség-csökkenését, így a keresetveszteségét és életminőségének jelentős romlását okozó pszichés megbetegedés nem az első pszichiátriai kezelését megelőzően kiváltó okként jelentkező munkahelyi stresszhelyzettel (vagyis a közszolgálati jogviszonyával), hanem a személyiségében, családi viszonyaiban rejlő egyéb körülménnyel összefüggésben keletkezett. Ennek megállapítására - korábbi kórelőzményi adatok hiányában - nem alkalmas SZ.M. által az első kezelés alkalmával 2003. október 17-én felállított dysthimia diagnózis. Ezt támasztja alá a helyesen aggálymentesnek elfogadott és a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott 2010. április 6-ai keltezésű kiegészítő igazságügyi orvosszakértői és pszichiátriai vélemény is. A felperesnél megállapított sensitív személyiség és alkalmazkodási zavar, mint a felperes személyiségében rejlő ok az MK. 30. számú állásfoglalásra figyelemmel nem vezethet az alperes kárfelelősség alóli mentesüléséhez. A bírói gyakorlat szerint ugyanis a munkaviszony alanyai előtt sem ismert, sorsszerű elváltozást magában hordozó munkavállaló ezen állapotát a munkaviszonnyal összefüggő esemény, trauma aktiválhatja. Ez - mivel ez az állapot korábban keresetveszteséget nem okozott, és a felperes a munkakörének ellátására képes volt - a munkáltató teljes kártérítési felelősségét alapozza meg (Mfv.I.10.337/2007/6.). Az eljáró bíróságok jogszerűen fogadták el a többször kiegészített, J.A. és T.M. szakértők által készített igazságügyi szakértői véleményt aggálymentesnek, mivel homályosnak, hiányosnak, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetőleg bizonyított tényekkel nem állt ellentétben, helyességéhez nyomatékos kétség nem fért, és a rendelkezésre álló orvosi dokumentáción, a felperes személyes vizsgálatán alapult, valamint részletes, világos választ adott a bíróság és a felek által feltett kérdésekre. A felperes egészségi állapotának, megbetegedéseinek, a személyiségének vizsgálata, a kezelőorvos által felállított diagnózis értékelése pedig orvosi szakkérdés.

A másodfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a szakvélemény készítésekor történt, a 2005. évi XLVII. törvény 27. § (1) bekezdésében foglalt alaki előírások megsértése a szakvélemény megállapításait önmagában nem teszik kétségesse figyelemmel arra is, hogy utóbb az igazságügyi elmeorvosszakértő a korábban adott írásbeli és szóbeli szakvéleményeket is magáénak ismerte el. A szakértői intézet vezetője ellenjegyzésének elmaradása nem minősül olyan érdemi döntésre kiható eljárási szabálysértésnek, amely miatt a perben csatolt és kiegészített szakvéleményt mellőzni kellene a másodfokú bíróság által helyesen kifejtettek szerint. Az alperes alaptalanul hivatkozott a Ptk. 339. § (1) bekezdésének a rendelkezéseire, mivel a jelen jogvita az alperes, mint munkáltató kárfelelősségének megállapítására irányult, és így arra az Mt. 174. §-ban foglaltak az irányadók. Ezért az eljáró bíróságok az Mt. 174. § (1) bekezdése, MK. 30. számú állásfoglalás alapján helyesen hivatkoztak az EBH.2008.1801. számú elvi határozatban közzétett álláspontra. Amennyiben nem állapítható meg, hogy az addig munkaképesség-csökkenést nem okozó, sorsszerű megbetegedés a későbbiekben okozott volna-e, és mikor munkaképesség-csökkenést, a munkáltató teljes kártérítési felelősségi körébe a foglalkoztatási körülmények által aktivizált sorsszerű megbetegedés is beletartozik.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta, és kötelezte a pervesztes alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére [Pp. 78. § (1) bekezdés]. A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján - az alperes költségmentessége folytán - az állam viseli.

Budapest, 2012. január 4.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hiteléül. Nné tisztviselő